

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, judecător: O. Țurcan

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, judecători: Gr. Dașchevici, A. Panov, L. Bulgac

ÎNCHEIERE

27 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Dumitru Mardari
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Alexandru Cazacu, reprezentat de avocatul Alexandru Vasilachi,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Alexandru Cazacu către IP „Agenția Servicii Publice” cu privire la anularea ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului pe perioada absențelor forțate de la serviciu și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de IP „Agenția Servicii Publice” și casată hotărârea din 05 septembrie 2018 și hotărârea suplimentară din 15 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă:

La 06 iunie 2017, Alexandru Cazacu, din numele și în interesele căruia acționează prin mandat avocatul Alexandru Vasilachi, a depus cerere de chemare în judecată către ÎS „CRIS „Registru”, solicitând: anularea ordinului ÎS „CRIS „Registru” nr. 138p din 16 martie 2017, prin care s-a dispus încetarea contractului individual de muncă nr. 4699 din 10 mai 2011, iar reclamantul a fost concediat în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) Codul muncii; obligarea pârâtului să îl restabilească pe Cazacu Alexandru în funcția de ajutor al consilierului directorului general securitate, pază tehnică și transportări în cadrul ÎS „CRIS „Registru”, cu introducerea modificărilor corespunzătoare în statele de personal a întreprinderii; încasarea salariului pentru perioada absențelor forțate de la locul de muncă; încasarea despăgubirilor morale în quantum de 100000 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii a indicat că, la 10 mai 2011, în baza contactului individual de muncă cu nr. 4699, a fost angajat în cadrul ÎS „CRIS „Registru”, în funcția de vice-director al departamentului de documentare. În continuare, dat fiind faptul că, a dat dovadă de profesionalism, responsabilitate și competență în

exercitarea obligațiilor de serviciu, reclamantul a fost avansat în funcții, după cum urmează:

- În baza Acordului suplimentar nr. 4699/1 din 05 iulie 2011 privind efectuarea unor modificări a contractului individual de muncă nr. 4699, reclamantul a fost transferat în funcția de ajutor al vice-directorului general securitate și monitorizare (la nivel de director departament), pe perioadă de până la data de 10 mai 2013, cu salariul de bază în mărime de 9 999 de lei.

- În baza Acordului suplimentar nr. 4699/2 din 05 octombrie 2012 privind efectuarea unor modificări a contractului individual de muncă nr. 4699, reclamantul a fost transferat în funcția de ajutor al vice-directorului general (la nivel de director departament), pentru o perioadă de până la data de 10 mai 2013, cu salariul de bază în mărime de 11 500 de lei.

- În baza Acordului suplimentar nr. 4699/3 din 08 mai 2013 privind efectuarea unor modificări a contractului individual de muncă nr. 4699, s-a modificat durata contractului pentru un termen nedeterminat.

Dat fiind faptul că, dânsul a manifestat profesionalism și dorința de a munci, i-au fost acordate diferite premii bănești pentru indicii înalți în muncă și rezultatele obținute în exercitarea funcției, fapt ce denotă nivelul înalt de pregătire al reclamantului și devotamentul acestuia față de munca exercitată.

La 09 martie 2015, pârâtul i-a adus la cunoștință Acordul suplimentar nr. 4699/4 privind efectuarea unor modificări la contractul individual de muncă nr. 4699, conform căruia reclamantul a fost transferat în funcția de ajutor al consilierului directorului general securitate, pază tehnică și transportări securizate, cu salariul de 11 500 de lei, însă din motive incerte, aici fiindu-i inclusă reclamantului și perioada de probă (dacă părțile au convenit) de trei luni (din martie 2015-10 iunie 2015) - aspect total nefondat, iar prin ordinul nr. 312p din 24 iunie 2015, pârâtul a considerat rezultatul perioadei de probă a lui Cazacu Alexandru nesatisfăcător și a desfăcut contractul de muncă în baza art. 86 alin. (1) lit. a) Codul muncii.

La 10 august 2015, reclamantul a contestat în instanța de judecată legalitatea actelor enunțate, cu referire la perioada de probă și concedierea propriu-zisă.

Astfel, prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 14 decembrie 2015, a fost anulat ordinul de concediere cu nr. 312-p din 24 iunie 2015, cu restabilirea reclamantului în funcție și încasarea salariului pentru perioada absențelor forțate.

Urmare a restabilirii în funcția deținută, după ce a revenit la locul de muncă, reclamantul a fost în permanență persecutat și neîndreptățit, prin diferite mijloace indirecte, iar, la 09 noiembrie 2016, pârâtul a emis ordinul cu nr. 539 cu privire la modificarea statelor de personal, prin care a fost redusă funcția deținută de reclamant (aceasta fiind unica funcție din cadrul secției care a fost redusă). Or, în circumstanțele respective este evident faptul că, acțiunile pârâtului au un caracter represiv asupra reclamantului, care a avut câștig de cauză în litigiul precedent, iar prin încetarea relațiilor contractuale, pârâtul a dorit să-l pedepsească pe reclamant pentru faptul că a îndrăznit să conteste legalitatea actelor emise de pârât.

Din cauza situației create, starea de sănătate a reclamantului s-a înrăutățit brusc, acesta fiind nevoit să facă mai multe consultări la medic și să primească diferite cure de tratament.

La 16 martie 2017, prin scrisoarea nr. O1/839, i-au fost propuse câteva funcții vacante, în mare parte care nici nu corespund gradului de calificare deținut de reclamant (la nivel de director de departament), cum ar fi funcția de șofer, inspector, expert etc., astfel, de fapt, reclamantul a fost luat în derâdere de către pârât.

Pe respectiva scrisoare, reclamantul a făcut mențiunea că, informația care i s-a propus este insuficientă pentru a putea face o opțiune, or, de fapt, la acea etapă în cadrul ÎS „CRIS „Registru”, erau mult mai multe funcții vacante, care ar corespunde nivelului reclamantului și pe care pârâtul ar fi obligat să i le propună, însă intenționat nu i le-a propus, astfel, fiind compromisă toată procedura de încetare a contractului individual muncă cu reclamantul. În aceeași zi, reclamantului, i-a fost adus la cunoștință și ordinul nr. 138p privind concedierea/încetarea contractului individual de muncă nr. 4699, iar drept temei a fost invocat art. 86 alin. (1) al Codul muncii privind reducerea numărului sau a statelor de personal din unitate.

Pârâtul, prin acțiunile sale, atât prin cele ce au precedat declanșarea procedurii de reducere a statelor de personal, precum și prin semnarea ordinului ÎS „CRIS „Registru” nr. 138p din 16 martie 2016 privind concedierea reclamantului, a acționat deliberat, ilegal și a sfidat insolent legislația muncii. Or, este evident faptul că, reclamantul a fost supus unei concedieri ilegale și că acțiunile pârâtului au avut anume acest scop, iar reducerea statelor de personal a fost inițiată în scopul motivării formale a acestei concedieri.

În speță, sunt inexistente în fapt oricare premise de ordin juridic sau economic, ce ar fi motivat inițierea unor astfel de măsuri întreprinse de reducere a statelor de personal.

Astfel, conform Anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 770 din 20 octombrie 1994, pentru aprobarea unor acte normative vizând funcționarea Legii cu privire la întreprinderea de stat, prin care s-a aprobat Regulamentul-model al Consiliului de administrație al întreprinderii de stat, cât și prin pct. 9 subpct. 11) din Regulamentul Consiliului de administrație al ÎS „CRIS „Registru”, aprobat prin ordinul MTIC nr. 15 din 29 februarie 2016, se stabilește că este de competența Consiliului de administrație al întreprinderii de stat aprobarea, la propunerea Administratorului, în conformitate cu legislația, a structurii organizațional-economice, a componenței numerice a întreprinderii, a fondului sau a normativelor de retribuire a muncii angajaților.

Consiliul de administrație al ÎS „CRIS „Registru”, prin pct. 3.1 din Procesul-verbal nr. 9 din 03 octombrie 2013, a decis de a aproba majorarea efectivului-limită de la 1 930 până la 1 945 unități ale statelor de personal, iar acest indice al activității economice a rămas neschimbat până în prezent.

În continuare, prin scrisoarea directorului general al ÎS „CRIS „Registru” nr. 01/608 din 02 martie 2016, adresată Consiliului de administrație, prin care s-a solicitat aprobarea unor modificări în structura organizațional-economică a întreprinderii, se motivează necesitatea acestora prin considerația recomandărilor

expuse în cadrul certificării întreprinderii conform standardelor ISO 9001:2013 și 27001:2006, în privința necesității divizării unor funcții între subdiviziunile ÎS „CRIS „Registru”, care nu au ca impact modificarea numărului de state sau disponibilizarea personalului.

Totodată, conform pct. 7 al Procesului-verbal nr. 1 al ședinței din 02 martie 2016, Consiliul de administrație al ÎS „CRIS „Registru” a decis conform pct.:

7.1. A aproba structura organizatorică a întreprinderii de stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, conform anexei nr. 1, fără modificarea numărului existent al statelor de personal (1945 unități), precum și fără disponibilizarea angajaților;

7.2. A abroga structura organizatorică a Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, aprobată de Consiliul de administrație al întreprinderii, conform Procesului-verbal nr. 6 din 14 iulie 2015.

Deci, reieșind din cele expuse este evident faptul că, directorul general în calitate de administrator al întreprinderii nu a avut niciun temei juridic sau economic de a declanșa procedura de disponibilizare, reducere a numărului statelor de personal, deoarece, în adresarea sa către Consiliul de administrație a indicat că, statele de personal nu vor fi reduse, iar de către Consiliul de administrație s-a indicat neadmiterea disponibilizării angajaților.

Potrivit art. 7 și 8 ale Legii nr. 146 din 16 iunie 1994 cu privire la întreprinderea de stat, atribuțiile consiliului de administrare și atribuțiile administratorului sunt clar delimitate, respectiv, din norma material citată, deciziile consiliului de administrare (ca de administrare, format din reprezentanți ai autorităților publice centrale) sunt obligatorii pentru executare de către administrator. În speța dată, fiind evident faptul că, administratorul întreprinderii și-a depășit atribuțiile funcționale, reducerea numărului total al unităților din statele de personal ale întreprinderii, fiind ilegală și contrară legislației muncii.

În așa fel, consideră că a fost concediat nelegitim, iar pârâtul/angajatorul nu a respectat în privința acestuia cele statuate de legiuitor la articolele 86-88, 183 Codul muncii, care reglementează aspectele procedurale privind concedierea salariaților în legătură cu reducerea statelor de personal la unitate. Or, pârâtul era în drept să concedieze reclamantul/salariații de la unitate în legătură cu reducerea numărului de personal, conform art. 86 alin. (1) lit. c) Codul muncii, doar cu condiția respectării inalienabile a prevederilor art. 88 alin. (1) Codul muncii, aspect ignorant în totalitate de către pârât și anume, conform art. 88 alin. (1) lit. a) Codul muncii, este specificat că, angajatorul va emite un ordin (dispoziție, decizie, hotărâre), motivat din punct de vedere juridic sau economic, cu privire la lichidarea unității ori reducerea numărului statelor de personal.

Prin urmare, reieșind din adresările directorului general al ÎS „CRIS „Registru” din 02 martie 2016, a Procesului-verbal nr. 1 al ședinței din 02 martie 2016 a Consiliului de administrație al ÎS „CRIS „Registru”, nu se stabilește că ar fi existat vreo cauză de ordin juridic sau economic ce ar motiva reducerea numărului sau a statelor de personal, ce ar fi temei de declanșare a procedurii de reducere a numărului statelor de personal, decizii ce sunt exclusiv de competența organelor de conducere a persoanei juridice, adică a Consiliului de Administrare și/sau a Fondatorului întreprinderii, în aceste circumstanțe fiind evidentă ilegalitatea

ordinului contestat, deoarece nu este motivat conform acestei norme de drept din punct de vedere juridic sau economic.

Potrivit art. 88 alin. (1) lit. b) Codul muncii, angajatorul va emite un ordin (dispoziție, decizie, hotărâre) cu privire la preavizarea, sub semnătură a salariaților cu 2 luni înainte de lichidarea unității ori de reducerea numărului sau a statelor de personal. În caz de reducere a numărului sau a statelor de personal, vor fi preavizate numai persoanele ale căror locuri de muncă urmează a fi reduse. Însă până la emiterea unui asemenea ordin, angajatorul trebuia să selecteze minuțios salariații care urmează să fie preavizați, ținând cont de dreptul lor preferențial de a fi lăsați în funcție în conformitate cu dispozițiile art. 183 Codul muncii.

Astfel, având în vedere faptul în care s-a dispus reorganizarea secției unde activa reclamantul, angajatorul era obligat de a evalua, în conformitate cu dispozițiile art. 183 Codul muncii, dreptul preferențial al fiecărui angajat din cadrul structurii reorganizate de a fi lăsați la lucru, ținând cont de calificarea și productivitatea muncii acestora, precum și de criteriile indicate la alin. (2) art. 183 Codul muncii, în cazul stabilirii unei egale calificări și productivității muncii.

Angajatorul avea obligația legală, potrivit art. 88 alin. (1) lit. b), 183 Codul muncii, de a propune reclamantului un alt loc de muncă în subdiviziunile create cu menținerea intactă a competențelor funcționale, iar, mai întâi de toate, angajatorul era obligat de a propune un loc de muncă, ținându-se cont de specialitatea, profesia, calificarea, funcția pe care a deținut-o, condiție de bază a art. 49 alin. (1) lit. d¹) și art. 68 alin. (2) lit. f) Codul muncii, reieșind din obligația angajatorului de a respecta condițiile contractului individual de muncă (CIM) și de a-i oferi salariatului un loc de muncă prevăzut de CIM (art. 10 lit. b) și d) Codul muncii). Doar în cazul lipsei unui loc de muncă necesar (conform specialității, profesiei, calificării funcției), salariatului preavizat îi poate fi propusă orice altă muncă vacantă existentă în cadrul unității.

Astfel, procedura de preavizare nu a fost precedată de oricare măsuri îndreptate spre respectarea dreptului preferențial al salariatului de a fi lăsat la lucru, în conformitate cu dispoziția art. 183 Codul muncii, respectiv, pârâtul are obligația să probeze în instanță respectarea prevederilor art. 183 Codul muncii.

Conform art. 88 alin. (1) lit. c) Codul muncii, angajatorul odată cu preavizarea în legătură cu reducerea numărului sau a statelor de personal propune în scris salariatului preavizat un alt loc de muncă (funcție) în cadrul unității respective (cu condiția că astfel de loc de muncă (funcție) există la unitate, iar salariatul preavizat întrunește cerințele necesare pentru suplinirea acestuia. Or, este de menționat că, angajatorul a încălcat această normă, respectiv și drepturile reclamantului prevăzute de legislația muncii.

La data preavizării - 16 martie 2017, prin scrisorile nr. 01/839, de către pârât au fost propuse reclamantului funcții vacante dintre care majoritatea se află în altă localitate decât cea de domiciliere, cum ar fi expert în mun. Bălți, expert în orașul Cahul, expert în orașul Cantemir, expert în orașul Ialoveni, expert în orașul Ștefan Vodă, funcțiile propuse fiind mult mai inferioare funcției deținute care era la nivelul de director de departament.

Totodată, pentru a da o apreciere acțiunilor ilegale ale angajatorului, este de menționat că, în perioada de preavizare erau o mulțime de funcții vacante la nivelul

funcției deținute și calificării profesionale, - funcții de șef de Birou de evidență și documentare ș.a., funcții însă care nu au fost propuse, acțiuni săvârșite cu premeditare pentru a-i propune reclamantului funcții pe care sigur nu le va putea accepta.

Astfel, atât la data preavizării, cât și în cursul perioadei de preavizare, inclusiv la data concedierii reclamantului, la unitate au existat mai multe funcții vacante care, însă de către angajator intenționat nu i-au fost propuse, funcții care corespundeau calificării reclamantului. Or, obligația legală a angajatorului este de a propune toate locurile de muncă vacante existente la unitate, nefiind îndeajuns propunerea unui singur loc, precum și propunerea nu este unică, urmează a fi reînnoită, pe toată perioada de preaviz, la apariția locurilor vacante noi.

Conform prevederilor art. 89 Codul muncii, salariatul eliberat ilegal din serviciu poate fi restabilit în locul de muncă prin negocieri directe cu angajatorul, iar în caz de litigiu, prin hotărârea instanței de judecată. La examinarea litigiului individual de muncă de către instanța de judecată, angajatorul este obligat dovedească legalitatea și să indice temeiurile transferării sau eliberării din serviciu a salariatului, aspect ce a fost ignorat de către pârât.

Totodată, conform art. 90 Codul muncii:

(1) În cazul restabilirii la locul de muncă a salariatului transferat sau eliberat nelegitim din serviciu, angajatorul este obligat să repare prejudiciul cauzat acestuia.

(2) Repararea de către angajator a prejudiciului cauzat salariatului constă în:

a) plata obligatorie a unei despăgubiri pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă într-o mărime nu mai mică decât salariul mediu al salariatului pentru această perioadă;

b) compensarea cheltuielilor suplimentare legate de contestarea transferului sau a eliberării din serviciu (consultarea specialiștilor, cheltuielile de judecată etc.);

c) compensarea prejudiciului moral cauzat salariatului.

Prin cererea adresată instanței de fond, la 18 mai 2018, reclamantul Cazacu Alexandru și-a concretizat cerințele înaintate către „Agenția Servicii Publice”, solicitând anularea ordinului ÎS „CRIS „Registru” nr. 138p din 16 martie 2017, privind încetarea contractului individual de muncă nr. 4699 din 10 mai 2011, prin care reclamantul a fost concediat în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) Codul muncii; obligarea pârâtului să-l restabilească pe Cazacu Alexandru în funcția de ajutor al consilierului directorului general securitate, pază tehnică și transportări în cadrul ÎS „CRIS „Registru”, cu introducerea modificărilor corespunzătoare în statele de personal al întreprinderii; încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă (conform salariului mediu lunar), începând cu data de 17 martie 2017 până la data emiterii hotărârii judecătorești; a prejudiciului moral în sumă de 100 000 de lei și a cheltuielilor legate de examinarea pricinii.

Prin hotărârea din 05 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cererea de chemare în judecată înaintată de Cazacu Alexandru a fost admisă parțial, fiind dispusă anularea ordinului ÎS „CRIS „Registru” nr. 138p din 16 martie 2017 privind încetarea contractului de muncă nr. 4699 din 10 mai 2011, prin care reclamatul a fost concediat în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) Codul muncii; s-a restabilit Cazacu Alexandru în funcția deținută anterior de ajutor al consilierului

directorului general securitate, pază tehnică și transportări; s-a încasat din contul pârâtului IP „Agenția Servicii Publice”, succesorul în drepturi a ÎS „CRIS „Registru”, în beneficiul reclamantului Cazacu Alexandru, salariul pentru absența forțată de la muncă, calculat pentru perioada din 17 martie 2017 până la data de 05 septembrie 2018, reieșind din salariul mediu lunar al salariatului, în mărime de 205510, 24 de lei, cu deducerea din suma adjudecată a tuturor plăților, taxelor aferente bugetului de stat și bugetului asigurărilor sociale, cât și repararea prejudiciului moral în mărime de un salariu mediu lunar de 12088, 84 de lei.

Prin hotărârea suplimentară din 15 octombrie 2018, a fost admisă cererea cu privire la încasarea de la IP „Agenția Servicii Publice” a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 5000 de lei.

În justificarea soluției prima instanță a reținut că, raportând normele legale aplicabile litigiului la circumstanțele cauzei, instanța remarcă că ÎS „Cris Registru” nu a respectat întru totul procedura de concediere a lui Alexandru Cazacu, în cazul reducerii numărului sau a statelor de personal, prevăzută de art. 88 alin. (1) Codul muncii, și fără respectarea prevederilor art. 183 Codul muncii.

Instanța de judecată a considerat relevant de a menționa că, reducerea numărului sau a statelor de personal trebuie să fie reală și efectivă, și nu doar un pretext pentru înlăturarea nejustificată a unor persoane indezirabile, iar acest fapt urmează a fi confirmat prin ordinul cu privire la reducerea numărului de personal și aprobarea noilor state de personal. Noile state de personal urmează a fi aprobate până la începerea evenimentelor ce țin de reducerea numărului de personal. Faptul reducerii numărului sau a statelor de personal se determină prin confruntarea datelor din statele de personal ale unității cu materialele privitoare la micșorarea fondului de salarizare, precum și documentele privitoare la modificarea caracterului sau a volumului de producție care au condus la schimbările în componența personalului angajat.

Împotriva hotărârii instanței de fond, la 27 septembrie 2018, a declarat apel IP „Agenția Servicii Publice”, solicitând casarea hotărârii și emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de IP „Agenția Servicii Publice”.

S-a casat hotărârea din 05 septembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani și hotărârea suplimentară din 15 octombrie 2018, fiind pronunțată o nouă hotărâre, prin care s-a respins integral acțiunea înaintată de Cazacu Alexandru, ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a indicat că, concluzia instanței de fond vizavi de temeinicia parțială a acțiunii înaintate de Cazacu Alexandru, Colegiul o consideră incorectă, deoarece contravine circumstanțelor de fapt stabilite, rezultă din aprecierea greșită a probelor administrate și aplicarea eronată a normelor de drept material.

Prin acțiunea în cauză, reclamantul Cazacu Alexandru, a contestat legalitatea ordinului ÎS „CRIS „Registru” nr. 138p din 16 martie 2017, prin care s-a dispus încetarea contractului individual de muncă nr.4699 din 10.05.2011, cu acordurile ulterioare, încheiat între întreprindere (actualmente subdiviziune a IP „Agenția

Servicii Publice” f. d. 51, 53), în calitate de angajator, și Cazacu Alexandru, în calitate de salariat.

Contractul de muncă a încetat în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) Codul muncii - în legătură cu reducerea numărului statelor de personal din unitate.

La judecarea cauzei s-a stabilit că, ÎS „CRIS „Registru” a respectat toate prevederile legale atât la emiterea ordinului contestat, cât și cadrul procedurii premergătoare concedierii reclamantului.

Prin urmare, instanța de apel a considerat nefondate afirmațiile reclamantului, precum că ordinul contestat nu este argumentat din punct vedere juridic și economic, cât și alegațiile reclamantului vizavi de faptul, că concedierea lui din serviciu are un caracter represiv, în scopul de răfuială cu reclamantul care anterior a avut câștig de cauză într-un litigiu soluționat prin hotărâre judecătorească irevocabilă (f. d. 19-22).

Totodată, instanța de apel a considerat că ordinul care face obiectul acestei acțiuni este legal și întemeiat, iar pretențiile invocate de reclamant în acest sens nu sunt întemeiate, respectiv, sunt nefondate și pretențiile privitoare la restabilirea în funcția redusă, achitarea salariului pentru perioada absențelor forțate de la serviciu și încasarea despăgubirilor morale.

La 20.06.2019, Alexandru Cazacu, reprezentat de avocatul Alexandru Vasilachi, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel.

În motivarea recursului a indicat că decizia instanței de apel este pasibilă de a fi casată, fiind evident că instanța doar a preluat motivele expuse de intimat, fără a intra în esența problemei, fără a se lua în considerație principiul contradictorialității și principiul egalității armelor într-un proces civil, prin ce recurentul a fost lipsit de un proces echitabil. Instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor circumstanțelor expuse de prima instanță în susținerea hotărârii emise, a examinat superficial cauza, sarcina probațiunii fiind pusă pe recurent și nu pe angajator-intimat așa după cum instituie prevederile legale.

Astfel, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

La 26.07.2019, IP „Agenția Servicii Publice” a depus referință la cererea de recurs, prin care a solicitat ca recursul declarat să fie considerat inadmisibil, or, decizia instanței de apel este una legală și întemeiată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) al Codului de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că decizia recurată a fost pronunțată la 11 aprilie 2019 și expediată pentru comunicare participanților la proces la 15 mai 2019 (f. d. 18, Vol. II). Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în termen.

Examinând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către Alexandru Cazacu, reprezentat de avocatul Alexandru Vasilachi, neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de Alexandru Cazacu, reprezentat de avocatul Alexandru Vasilachi, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs depusă de către Alexandru Cazacu, reprezentat de avocatul Alexandru Vasilachi.

Astfel, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Alexandru Cazacu, reprezentat de avocatul Alexandru Vasilachi.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Dumitru Mardari

Maria Ghervas